

Heid Cat zondag 12b

Gemeente,

Ben ik een christen? Ja, kijk in algemene zin wel. Bij een onderzoek over religies in Nederland worden we allemaal als christen ingedeeld. Dan wordt gekeken naar lidmaatschap van een kerk, of kerkbezoek en dan horen wij bij de christenen.

Maar daarmee kunnen we het niet doen. De vraag is: ben ik het echt? Bijvoorbeeld in een voorbereidingsweek op het Heilig Avondmaal. Of jongeren die moeten aangeven of zij dit jaar 2^e Paasdag belijdenis zullen doen. Ben ik een christen? Kan ik, mag ik dat belijden? Dan kun je soms wel eens de gedachte hebben: was er maar een checklist voor. Een lijstje waarop precies stond: om avondmaalganger te zijn, belijdenis te doen moet je hier en hier aan houden en mag je dat en dat niet meer doen. Dan wist je precies hoe het zat en kon je afvinken. Natuurlijk je zou wat discussie krijgen over of het lijstje niet iets te streng was of juist niet strikt genoeg, maar je zou wel weten hoe het zat. Maar zo gaat het heel bewust niet. Waarom niet? Omdat het om te beginnen gaat om je innerlijk. Christen zijn is allereerst iets van je hart. Want anders zou je aan de meest strenge lijst kunnen beantwoorden, maar toch nog geen christen zijn. Want christen zijn is allereerst iets van je hart.

Want waarom word ik een christen genoemd? Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus ben en alzo Zijn zalving deelachtig ben. Door het geloof. Daar ging het al eerder over in de catechismus. Zondag 7. Het geloof. Door het geloof word ik verlost van de vloek in Adam. Door het geloof ben ik rechtvaardig voor God. Rekent God mij toe wat Jezus heeft volbracht. Zijn gerechtigheid en gehoorzaamheid. Het geloof is het dat zegt: ik moet Jezus hebben. Want de wet veroordeelt mij en stelt mij schuldig en neemt nergens genoegen mee. Het geloof dat zegt: ik mag Jezus hebben want Hij wordt mij aangeboden en ik vlucht tot Hem. Door het geloof ben ik rechtvaardig voor God.

Maar dat is nog maar de helft. Door het geloof ontvang ik vergeving, maar ook vernieuwing. Door het geloof word ik een lidmaat van Christus. Lidmaat ziet op een lichaam. Jezus is het Hoofd en de gelovigen zijn Zijn lichaam. Nu is het natuurlijk wat vreemd: want Jezus het Hoofd is in de hemel en ik ben op aarde. Maar toch, toch regeert Jezus mij. Zoals het hoofd het lichaam regeert. Mijn gedachten, mijn hoofd wil dit mapje pakken en stuurt mijn hand aan om dat te gaan doen. Zo regeert Jezus Zijn gelovigen. Om te doen wat Hij wil.

En daarmee ben ik ook zijn zalving deelachtig. Jezus is gezalfd met de Heilige Geest. Die gaf Hem kracht voor Zijn roeping. Het Hoofd, maar als je iemands hoofd zalft met olie, dan stroomt zijn lichaam ook onder de olie. Door het geloof ben ik ook gezalfd met de Heilige Geest. De Heilige Geest Die gewillig maakt om God te dienen en er kracht voor geeft. Als zalf. Dat had de functie van douchen bij ons. Als je een eind gelopen hebt en je bent bezweet, moe, uitgeput en kan geen stap meer zetten. Maar als je je zalfde of nu: 'gedouched hebt', dan voel je je weer fris en fit en heb je weer zin in dingen.

Door het geloof word Christus mijn Hoofd, Hij regeert mij en zalft God ook mij met Zijn Geest. Daaruit blijkt één ding. Zonder Christus kan ik niets doen. Want hak een lidmaat van je lichaam af, een teen of vinger en die beweegt echt niet meer. Die is echt dood, die doe niks meer. En zonder zalving ben je futloos, uitgeput en lusteloos en ben je niet in beweging te krijgen en niet vooruit te branden. Zonder Mij kunt ge niets doen zei Jezus. Maar met Hem vermag ik alle dingen. Dat is dus het hart van het christen zijn. God dienen en voor Hem leven, ik kan het alleen in de gemeenschap met Christus. Los van Hem ben ik geestelijk dood en ongeschikt en tot niets in staat.

Dat vat de Bijbel in het beeld van de Wijnstok en de ranken. De Wijnstok stuwt sap de ranken in. En de rank trekt het sap uit de wijnstok. En als dat verstoord word, als de rank afgeknakt word, dan verdort hij, de sapstroom wordt stilgelegd, of bijna stilgelegd. Christen zijn is de gemeenschap met Christus kennen. Hij stuwt om te getuigen, te dienen, tegen de zonde te strijden moed en kracht en liefde in mij en ik onttrek dat aan Hem. Ik smeeek Hem, ik laat mijn armoede zien, mijn krachteloosheid, mijn onmogelijkheid om te getuigen, te dienen en te strijden. Ik kan het niet, ik durf het niet, ik heb er de moed niet voor, de echte wil niet voor, Heere Jezus, schenkt U het mij. In U is kracht, in U is raad, in U is wijsheid, in U is genade.

Zonder die gemeenschap met Christus gaat het niet. En naarmate die gemeenschap met Hem er is, mag ik getuigen, dienen en strijden.

Bent u, ben jij een christen? Kent u deze gemeenschap met Christus? Ja of nee. Anders is je leven hol. Leeg. Hoe de buitenkant er ook uitziet. Maar van binnen leeg. Ken je deze omgang met Christus? En als je die kennen mag dan ervaar je: hoe vaker ik met Hem omga, hoe beter. Hoe meer ik het achterwege laat, 's ochtends te laat, overdag te druk, 's avonds te hoe, hoe fletser mijn leven word. En hoe vaker ik hem zoek: 's ochtends voor ik de deur uitga, overdag in stille tijd en 's avonds voor het naar bed gaan, hoe krachtiger mijn leven is.

En hoe vuriger deze omgang hoe krachtiger ik ben. Hoe smekender. Hoe dieper ik mijn onmacht besef, hoe dieper ik besef waar ik zonder Hem toe in staat ben: vloeken, overspel, liegen. Hoe vuriger ik Hem smee, hoe krachtiger mijn christenleven is.

Daarom ben ik een christen, word ik terecht een christen genoemd: mijn leven hangt aan de omgang met Christus. Het uwe ook, het jouwe ook? Anders ben je een dode rank en die verzamelt men eens en ze worden op een hoop gegooid en verbrand.

Maar die rank is, in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht. Hoort u dat? Die draagt vrucht. Dat zal gebeuren. Dat kan niet anders. Daar zorgt Hij voor, daar staat Christus voor in. Ja, die draagt veel vrucht. Vast en zeker. Dat mag je niet achteraf concluderen: als je terug kijkt dat je denkt, jonge jonge wat heb ik een vrucht gedragen afgelopen week. Nee, niet achteraf concluderen, maar van te voren vertrouwen: ik zal deze week veel vrucht dragen. Vast en zeker.

Want door het geloof ben ik ingelijfd in het lichaam van Christus en ben ik gezalfd met de Heilige Geest opdat ik profeet, priester en koning zal zijn. Met het doel dat ik op Christus zal gaan lijken. Christus, Die Profeet, Priester en Koning is. En Die het mij maakt. Want wat van binnen zit dat komt naar buiten. Als het echt is kan het en zal het niet verborgen blijven. Maar het wordt merkbaar: van de binnenkant naar de buitenkant. Hoor maar:

Opdat ik Zijn Naam belijde. Het woord belijden heeft in de Bijbel altijd in zich: dat is openlijk, dat is voor het front van mensen. Want het christen zijn dat uit zich, dat blijkt uit je levenswandel en dan komen er vragen. Ze merken dat je bidt en dankt rond je eten en graag nog even Bijbel leest, dat je je anders kleedt, dat je op zondag naar de kerk gaat, dat je DV op je trouwkaart hebt gezet, dat je niet iets wegpakt al zou het nooit uitkomen, dat je het opneemt voor een zwakkere. En ze vragen ernaar. En dan is het één van de twee: verloochenen of belijden. Verloochenen, me ervan af maken, wat onverstaanbaars mompelen. Dat kan ik ook al doen door me zo te gedragen dat er nooit vragen komen. Me zo aan te passen in mijn kleding en gedrag en taalgebruik dat ik nooit opval. Verloochenen, of: belijden. Zijn Naam belijden staat er. Dwz.: altijd uitkomen bij Hem, bij Jezus. Dat het met Hem te maken heeft. Niet ervan zeggen dat is mijn mening, of dat hoort zo in de kerk, naar, proberen het te verbinden met Hem. Jezus. Niet een standpunt belijden, maar Jezus belijden. Wie Hij is. En dat Hij Degenen is Die Heere is, Die het voor het zeggen heeft. In het romeinse rijk was dat heel duidelijk: is de keizer heer of Jezus? In Noord Korea ook: is Kim Yong Un het of Jezus. En hier toch ook: is de overheid het, is de economie het, is je werkgever het? Als die het zegt, als het nodig is voor je inkomen ja

dan moet je wel. Bepaalt de economie wat je doet of laat, of: Jezus Christus. Zijn Naam belijden. Hij is mij Heere, sterker nog, Hij is Heer van alle dingen, heeft recht op ieders gehoorzaamheid altijd. Zijn Naam belijden.

Zo deed Jezus dat voor Kajafas, voor Pontius Pilatus. En zo zal ik dat doen op de plaats waar ik ben. Ongeacht de reactie. Gehoorzaam aan het gebod, blind voor de uitkomst. Misschien accepteren ze het, of hebben ze respect, onder de indruk, misschien negeren ze het, lachen ze me uit, meewarig of hardop, misschien moeten ze me niet meer, gaat mijn sollicitatie de mist in. Ongeacht de reactie. Belijden. Zijn Naam.

Want wie Mij belijden zal voor de mensen dien zal ook Ik belijden voor Mijn Vader. Maar zo wie Mij verloochenen zal voor de mensen, die zal ook Ik verloochenen voor Mijn Vader in de hemel.

Dat is het doel: opdat..... Niet zodat. Eén knopje om en het licht schijnt, het gaat altijd goed. Nee, opdat. Dat is het doel. Het verlangen. De strijd. En je merkt: hoe dichter bij Christus, hoe meer gemeenschap met Hem, hoe meer je belijden mag. Wat heb ik die omgang met Christus nodig. Want als die taant, dan verloochen ik aan één stuk door. Bent u een christen? Jij? Eerlijk zijn. Of is het hol en leeg? Bent u een christen? En dat is het ergste wat me op een dag gebeuren kan: Hem verloochenen. Dan voel ik me als Petrus. En Jezus Zich dan omkeert, Jezus, Die het voor mij opnam, en voor mij alles droeg, dan kan ik wel huilen in mijn hart.... Wenende bitter. Daar weegt geen order van € 100.000,-- euro tegenop. Dan is mijn dag bedorven.

En ten tweede ben ik door het geloof Christus ingelijfd en gezalfd met de Geest opdat ik mijzelf tot een levend dankoffer Hem offere. Jezus offerde Zichzelf. Zo gaat de christen ook zichzelf offeren. Daar hoor je in dat het wel wat kosten mag. Als je kijkt naar de Heere Jezus, als je het woord 'offer' even proeft. Dan gaat het om iets dat je wat kost. Meestal is een collecte geen offer voor je. Dat ene bonnetje daar hoef je niks minder om te kopen verder. Maar een offer doet je wat, is een rib uit je lijf. Je offert er wat voor op. Je had zo graag die avond bij je vrienden geweest, of zo graag naar dat concert gegaan, maar het was JOS avond of de buurvrouw moest naar het ziekenhuis. Dan mijn avond opofferen voor de JOS of voor de buurvrouw. Offer.

Maar let nu op: dat ik mijzelf tot een dankoffer Hem offer. Dankoffer. Want meestal brengt je offers om iets te bereiken. Je gaat niet weg 's avonds want je moet leren voor toets of examen. En je zegt alles af die week want je wilt je diploma halen. Je offert wat op om iets te krijgen. Maar een dankoffer is: je hebt het al gekregen en daarom offer je iets op. Door het geloof heb je de zaligheid al verkregen. En uit

dankbaarheid offer je jezelf tot een dankoffer. Niet om het te krijgen, maar omdat je het gekregen hebt. Dankoffer. Om Christus dank te bewijzen.

Dus wat ik doe om Hem te dienen doe ik uit dankbaarheid en liefde. Net als andere mensen ga ik naar de kerk en zing ik daar de Psalmen, maar als een dankoffer. Omdat ik de zaligheid verkregen heb van Hem, zal ik naar Zijn huis om Hem te danken en Psalmen zingen om Hem te eren. Dat ging ik als het goed is vroeger ook wel, maar nu als dankoffer. En dan is het niet gauw te veel. Ook doordeweeks niet. Als het een dankoffer is.

Ja, en dan mijzelf. Dus heel mijn leven leg ik voor Hem neer. Doe het maar, nu. Helemaal. Al je geld, heel je bedrijf, heel je toekomst. Heere, zegt U het maar. Neem het maar en zeg maar hoe het tot Uw dienst is. Hoe U het ten dienste wilt laten zijn voor Uw Koninkrijk, voor uw Gemeente. Hoe U het ten dienste wilt laten zijn van mijn naaste. Ik leg mijzelf in Uw handen neer, zegt U het maar. En toen zei God tegen Abraham: Abraham offer je kind. En toen deed Abraham dat.

Dat is jezelf tot een levend dankoffer Hem offeren. Hoe kan ik, mag ik U dienen? Mijn leven in Uw dienst besteden. Hoe meer hoe liever. Kijk, dan krijg je zo'n andere vraagstelling dan eerst. Toen je vroeg: hoe ver mag ik gaan, wat kan er nog net mee door? Hoe laat kan ik nog net thuis zijn zaterdagavond. Dat wordt dan: hoe kan ik zoveel en zo goed mogelijk de Heere dienen? Je gaat een andere richting zoeken. Hoe kan mijn leven U zoveel mogelijk zijn toegewijd?

Ja, dat kost wel wat. Dat kan toch echt een offer zijn. Dat kan wel eens zwaar vallen. Makkelijk gezegd van Abraham die Izak gaat offeren, maar dan kan een offer zwaar vallen. Moet ik dan altijd naar de kerk? Moet ik dan altijd vragen hoe ik Hem kan dienen? Alles ter beschikking stellen? Och, dan laat God mij zien op Jezus. Op Zijn zoenoffer voor mij. Wat kostte het Hem? Wat had Hij voor mij over? Van de hemel naar de aarde, van de kribbe naar het kruis, van Golgotha neerdalend ter hel. Zijn offer voor mij. En ik leg de hand op mijn mond. Heere, laat me nooit meer denken dat U teveel van mij vraagt. Dat mijn offer zo zwaar en zo groot is.... Waar heb ik het eigenlijk over.....? Al zou ik in Noord Korea mijn leven moeten offeren, dan nog stond mijn dankoffer in geen verhouding tot Zijn zoenoffer.

Dat is het doel: opdat..... Niet zodat. Eén knopje om en het licht schijnt, het gaat altijd goed. Nee, opdat. Dat is het doel. Het verlangen. De strijd. En je merkt: hoe dichterbij Christus, hoe meer gemeenschap met Hem, hoe echter mijn dankoffer. Zonder die gemeenschap met Christus is alles mij te veel en een moeten. Maar in de gemeenschap

met Hem is het een danken en o, kon ik het maar meer en voller doen. Bent u een christen? En jij? Een echte, van binnenuit.

Ten derde ben ik door een waar geloof Hem ingelijfd en gezalfd met de Heilige Geest om tegen de zonde en de duivel te strijden met een vrij en goed geweten.

Dat valt hier wel weer op. Er staat geen lijstje wat je allemaal niet meer mag. Even een paar dingen die verboden zijn zwart op wit. Nee, er staat: de zonde. Dus: alles wat zonde is. En dat bepaal ik niet, maar dat bepaalt God. Want mensen kunnen ook heel eenzijdig zijn. Kunnen gruwen van grasmaaien op zondag, maar zwart werk oogluikend toestaan. Kunnen heel veel voor een ander overhebben, maar zeggen: och die kleding daar heb ik niks mee, daar zit het hem niet in. Selectief zijn. Maar: alles wat God zonde noemt.

Dat zit hem in dat vrije en goede geweten. Dat is een geweten, vrij van angst voor God of straf. Bevrijd van angst door het bloed van Christus. En daarom de zonde willen laten. Want de zonde is de gijzelnemer die mij heeft gegijzeld en waar ik me aan uitgeleverd heb. Maar ik ben bevrijd. En stel je dan voor dat die zo'n bevrijde gijzelaar weer terugloopt naar de gijzelnemer en weer zich aan gaat bieden.

Van de zonde ben ik bevrijd. En nou zou ik me weer door de zonde laten terugnemen en die op gaan zoeken. Nooit wil ik dat meer! Ik zal strijden tegen al de zonde. Alles wat God zonde noemt. Ga al de tien geboden maar langs en wat daaruit afgeleid is. Leg de Bergrede ernaast die doorstoot tot het hart en de catechismus zondagen 34-44. Wat Hem verdriet doet en wat schade doet aan mijn geestelijk leven, wat het donker maakt in mijn hart en wat me aftrekt van de gerichtheid op God en de eeuwigheid. En je bidt: HEERE, laat mij de zonden zien in mijn leven. Ontdek mij eraan. Open het voor mijn ogen.

Dan zie ik de zonde van twee kanten op me afkomen: van binnenuit: mijn zondige aard, vol van zondige begeerlijkheden, krioelend van zondige verlangens. Mijn vlees. Hebzucht, eierzucht, erotiek, gemakzucht, eigzinnigheid. Het zit van binnen. En het komt van buiten. De duivel. Die gelegenheden en situaties aanbiedt en dichtbij brengt. En als dan het vuur van de gelegenheid komt bij het buskruit van mijn begeerlijkheid dan ontvlamt het: zondige gedachte, zondig woord, zondige daad.

Daartegen strijden. Biddend en wakend. Biddend tegen mijn eigen vlees. En wakend tegen gelegenheden. Wat me steeds weer laat zondigen, moet weg. Al is het de televisie of mijn open internet. Als mijn drankgebruik me tot zondige gedachten of woorden brengt: weg ermee. Alles wat mij steeds tot zonde brengt: strijden ertegen. Denk aan

die wilde konijnen in de tuin. Je kunt ze opsluiten in een apart hokje en dan af en toe even naar kijken. Maar de roeping is, ze weg te jagen keer op keer. De zonde niet opsluiten in een klein stukje en daar af en toe even van genieten. Maar strijden altijd weer opsporen en verjagen.

Dat is het doel: opdat..... Niet zodat. Eén knopje om en het licht schijnt, het gaat altijd goed. Nee, opdat. Dat is het doel. Het verlangen. De strijd. En je merkt: hoe dichter bij Christus, hoe meer gemeenschap met Hem, hoe sterker in de strijd. Ben je een christen? Bent u een christen? Kijk, dan zondig je ook nog. En een niet christen zondigt ook. Ja, maar een christen die zondigt krijgt berouw. Ziet die spijker in Jezus' hand, ziet die slag op Zijn kroon, dat bloed op Zijn gezicht. Door mijn zonde. O Heere, vergeef, o Heere neem weg en leer mij, leer mij strijden tegen de zonde.

Bent u een christen? Tot Christus gevlucht en in Hem gevonden vergeving en vernieuwing. En je wordt gedrongen Zijn Naam te belijden, maar ik verloochten zo snel. Je wordt gedrongen je leven tot dankoffer Hem te offeren, maar je vind het zo gauw te veel. Je wordt gedrongen te strijden tegen de zonde en de duivel. Maar je verslapt zo snel. Het is zo onvolmaakt en onvolkomen. Ze vroegen eens aan George Whitefield: bent u een christen? En hij zei: ik think that I begun tot begin to be one. Ik denk dat ik eraan begonnen ben om te beginnen om er één te zijn. het is zo onaf, zo gebroken, zo onder de maat. Maar voor elke zondag 12 christen geldt: ik zal hiernamaals in eeuwigheid met Hem regeren. Hem gelijk zijn. Met Hem regeren. Eeuwig Hem grootmaken, Hem dankend dienen en nooit meer zondigen. Geen heerlijker leven dan dat van een christen. Want een christen is de enige die weet waar hij heengaat. Die verzekerd is van zijn overwinning en aankomst.

Als u het nog niet bent, zoek de Heere en leef!

Amen